

מסורת הש"ס

^(א) [לעילנה. לתמן קנ: קסה: קסה: ימנת כד: כסרות נא: (ג) פנהד ח,ט, סס עת: (ע"ש, ד) שס ח, (ה)מחאונס רש"ש, (ו)רש"ל מח"ו] (1) [ז"ל וחס,]

תורה אור השלם

1 ויפלו חבלי מנשה עשרה לבר מארץ הגלעד ודבשן אשר מעבר לירדן: יהושע יו ה

2 ושמרתם את השבת כי קדש היא לכם מחלליה מות יקום כי כל תעשה בה מלאכה וזכרתה ודפש תדורא מקרב עמיה: שמות לא יד

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה הא דהו וכו' הן גועט אבדנו כולנו: (ב) בא"ד הא והא ליוצאי מצרים והא דהו כ"ל וימת והא נמחק:

מוסף רש"י

ואין הבכור נוטל בראוי כבמוחזק. נזכקס שלא היה אציהן מוחזק בשעת מיתתו אבל לאחיו היו יכולו לו ביושה ויפל לן לאחר מנ, אין הכטר נוטל פי שנים בנה (בכורות זא).

מוסף תוספות

א. והלא המרגלים מתו בשנה השנית שבאו במדבר ובניהם נשתחו שם אח"כ שלשים ותשע שנים. ריטב"א.

יש נוחלין פרק שמיני בבא בתרא

לעולם כפי אנוס קא חשיב. ולא טפלים חוץ מזנות כלפחד דקחשיב ד' חלקים שלהן ואשמועינן דרשנין האי קרא דנתן מתן [במדבר כו] דמיינה נפקא לן ד' חלקים על ידי שאנו דורשין והעצרת [שם] זו חלק בזורה אלמא אשמועינן דא"י מוחזקת היא להן מיליתא מצרים ואף על פי שעדיין לא נכנסו בה: **הא**. דקתני בזכות אזי אציהן אצל לא בזכות עצמן: **כמאן דאמר ליוצאי מצרים**. נתחלקה הארץ ולא לצאי הארץ: **הא**. דקתני בזכות עצמן כמ"ד לצאי הארץ וכגון דהוו בני כ' כשנכנסו לארץ: **הא והא נצאי הארץ**. דאע"ג דרישא דההיא ברייתא דלעיל [ק:] לינא לאוקומה אלא למאן דאמר ליוצאי מצרים דקתני מרגלים יהושע וכלב נטלו חלקס איכא למימר מסקנא דר' שמעון בן אלעזר היא דאית לה ליוצאי מצרים ולצאי הארץ [קא:]. **הא**. דקתני בזכות עצמן דהוו בני עשרים כשצאו לארץ: **הא**. דקתני בזכות אזי אציהן: **דלא הוו בני עשרים**. כשצאו לארץ. ובצני בני המתלוננים קמיירי שמתו להן אציהן שהיו בני המתלוננים ממש במדבר והם נשארו טפלים ולא נטלו לעצמן שעדיין לא הגיעו לכ' ובזכות אציהן ממש בני המתלוננים אין להם ליטול שהן ממנרים לא ינאו ולארץ לא צאו אלא בזכות אזי אצי אציהן דהיינו אצות המרגלים ס' שינאו ממנרים וכיון דהך ברייתא כריז שמעון בן אלעזר מוקמינא לה דאית ליה תרמי נמנאו אלו בני צניהן יורשין אותן כבנות כלפחד שירשו כנכסי חפר זקנס ואע"ג דחשיבי כטפלים דעלמא דלנענין ירושת אציהן שהיו מיוצאי מצרים לא צעינן בני כ' כניסתן לארץ וחזרה ליכא למימר דהא רבי שמעון בן אלעזר

לית ליה חזרה דמהיכא תיתי הא משמע ליה קראי תרווייהו לגופייהו ואפילו אס תמאי לומר דהא סיפא לאו ר' שמעון היא איכא לאוקומה דנטלו בזכות אזי אציהן ע"י חזרה כגון שהיו להם למתלוננים אחים שלא היו בני כ' בשעת הגזירה ולא מתו במדבר דהא לא נגזרה גזירה על פחות מבן כ' [קפא:] וכשנטלו חלקם בארץ החזירו אכל ו(אצי) אציהן מה עשו האצות חזרו והורישו נכסיהן לכל יוצאי יריכן בין לאחי המתלוננים בין לבני בני המתלוננים דכולן יוצאי חלציהן היו וחולקים אחי המתלוננים עם בני נכדיהן בשוה דאע"ג דטפלים לא שקלי באכפי נפשייהו ירושת אצות מיהא קשקלי כדאמר בצנות כלפחד דהוו להו כטפלים שאין להן חלק לעצמן וחלקו עם אחי אציהן כנכסי חפר. והבנים דקתני היינו בני הבנים דבן בנו של אדם קרוי בנו כדאמרין לקמן במי שמת (דף קמג:) ואצי אזי אציהן קרי ליה אזי אציהן דבצני המתלוננים עצמן ליכא למימר דלא הוו בני עשרים דקיימא לן בשנה שניה שלח משה מרגלים ומתא בסדר עולם אחר ציאת מרגלים הימה בליעתו של קרח ובו ביום נשרפו המתלוננים נמנאו שבניהן כשצאו לארץ הוו בני ל"ח שנה שכן עמדו ישראל במדבר אחרי כן: (ת'). ולפי האי לישנא בתרא לית להאי תנא דברייתא דלעיל דיהושע וכלב נטלו כלל חלק בשביל מרגלים והאי קרא דחיו מן האנשים לא דריש ליה אלא כפשטיה. (ת'): **ראויה היה**. לאחר וללפחד משמתו במדבר אצל לא החזיקו בה מעולם שהרי לא צאו לארץ: ואין הבכור נוטל צראוי. לקמן בפרקין (דף קדג:): **ביסודם אהלים**. כלומר במטלטלין שהיה להם במדבר כגון יתדות שתוקעין בהן אהליהם ושאר מטלטלין שהן מוטלתי

ואפילו אס תמאי לומר דהא סיפא לאו ר' שמעון היא איכא לאוקומה דנטלו בזכות אזי אציהן ע"י חזרה כגון שהיו להם למתלוננים אחים שלא היו בני כ' בשעת הגזירה ולא מתו במדבר דהא לא נגזרה גזירה על פחות מבן כ' [קפא:] וכשנטלו חלקם בארץ החזירו אכל ו(אצי) אציהן מה עשו האצות חזרו והורישו נכסיהן לכל יוצאי יריכן בין לאחי המתלוננים בין לבני בני המתלוננים דכולן יוצאי חלציהן היו וחולקים אחי המתלוננים עם בני נכדיהן בשוה דאע"ג דטפלים לא שקלי באכפי נפשייהו ירושת אצות מיהא קשקלי כדאמר בצנות כלפחד דהוו להו כטפלים שאין להן חלק לעצמן וחלקו עם אחי אציהן כנכסי חפר. והבנים דקתני היינו בני הבנים דבן בנו של אדם קרוי בנו כדאמרין לקמן במי שמת (דף קמג:) ואצי אזי אציהן קרי ליה אזי אציהן דבצני המתלוננים עצמן ליכא למימר דלא הוו בני עשרים דקיימא לן בשנה שניה שלח משה מרגלים ומתא בסדר עולם אחר ציאת מרגלים הימה בליעתו של קרח ובו ביום נשרפו המתלוננים נמנאו שבניהן כשצאו לארץ הוו בני ל"ח שנה שכן עמדו ישראל במדבר אחרי כן: (ת'). ולפי האי לישנא בתרא לית להאי תנא דברייתא דלעיל דיהושע וכלב נטלו כלל חלק בשביל מרגלים והאי קרא דחיו מן האנשים לא דריש ליה אלא כפשטיה. (ת'): **ראויה היה**. לאחר וללפחד משמתו במדבר אצל לא החזיקו בה מעולם שהרי לא צאו לארץ: ואין הבכור נוטל צראוי. לקמן בפרקין (דף קדג:): **ביסודם אהלים**. כלומר במטלטלין שהיה להם במדבר כגון יתדות שתוקעין בהן אהליהם ושאר מטלטלין שהן מוטלטי

ואפילו אס תמאי לומר דהא סיפא לאו ר' שמעון היא איכא לאוקומה דנטלו בזכות אזי אציהן ע"י חזרה כגון שהיו להם למתלוננים אחים שלא היו בני כ' בשעת הגזירה ולא מתו במדבר דהא לא נגזרה גזירה על פחות מבן כ' [קפא:] וכשנטלו חלקם בארץ החזירו אכל ו(אצי) אציהן מה עשו האצות חזרו והורישו נכסיהן לכל יוצאי יריכן בין לאחי המתלוננים בין לבני בני המתלוננים דכולן יוצאי חלציהן היו וחולקים אחי המתלוננים עם בני נכדיהן בשוה דאע"ג דטפלים לא שקלי באכפי נפשייהו ירושת אצות מיהא קשקלי כדאמר בצנות כלפחד דהוו להו כטפלים שאין להן חלק לעצמן וחלקו עם אחי אציהן כנכסי חפר. והבנים דקתני היינו בני הבנים דבן בנו של אדם קרוי בנו כדאמרין לקמן במי שמת (דף קמג:) ואצי אזי אציהן קרי ליה אזי אציהן דבצני המתלוננים עצמן ליכא למימר דלא הוו בני עשרים דקיימא לן בשנה שניה שלח משה מרגלים ומתא בסדר עולם אחר ציאת מרגלים הימה בליעתו של קרח ובו ביום נשרפו המתלוננים נמנאו שבניהן כשצאו לארץ הוו בני ל"ח שנה שכן עמדו ישראל במדבר אחרי כן: (ת'). ולפי האי לישנא בתרא לית להאי תנא דברייתא דלעיל דיהושע וכלב נטלו כלל חלק בשביל מרגלים והאי קרא דחיו מן האנשים לא דריש ליה אלא כפשטיה. (ת'): **ראויה היה**. לאחר וללפחד משמתו במדבר אצל לא החזיקו בה מעולם שהרי לא צאו לארץ: ואין הבכור נוטל צראוי. לקמן בפרקין (דף קדג:): **ביסודם אהלים**. כלומר במטלטלין שהיה להם במדבר כגון יתדות שתוקעין בהן אהליהם ושאר מטלטלין שהן מוטלטי

ואפילו אס תמאי לומר דהא סיפא לאו ר' שמעון היא איכא לאוקומה דנטלו בזכות אזי אציהן ע"י חזרה כגון שהיו להם למתלוננים אחים שלא היו בני כ' בשעת הגזירה ולא מתו במדבר דהא לא נגזרה גזירה על פחות מבן כ' [קפא:] וכשנטלו חלקם בארץ החזירו אכל ו(אצי) אציהן מה עשו האצות חזרו והורישו נכסיהן לכל יוצאי יריכן בין לאחי המתלוננים בין לבני בני המתלוננים דכולן יוצאי חלציהן היו וחולקים אחי המתלוננים עם בני נכדיהן בשוה דאע"ג דטפלים לא שקלי באכפי נפשייהו ירושת אצות מיהא קשקלי כדאמר בצנות כלפחד דהוו להו כטפלים שאין להן חלק לעצמן וחלקו עם אחי אציהן כנכסי חפר. והבנים דקתני היינו בני הבנים דבן בנו של אדם קרוי בנו כדאמרין לקמן במי שמת (דף קמג:) ואצי אזי אציהן קרי ליה אזי אציהן דבצני המתלוננים עצמן ליכא למימר דלא הוו בני עשרים דקיימא לן בשנה שניה שלח משה מרגלים ומתא בסדר עולם אחר ציאת מרגלים הימה בליעתו של קרח ובו ביום נשרפו המתלוננים נמנאו שבניהן כשצאו לארץ הוו בני ל"ח שנה שכן עמדו ישראל במדבר אחרי כן: (ת'). ולפי האי לישנא בתרא לית להאי תנא דברייתא דלעיל דיהושע וכלב נטלו כלל חלק בשביל מרגלים והאי קרא דחיו מן האנשים לא דריש ליה אלא כפשטיה. (ת'): **ראויה היה**. לאחר וללפחד משמתו במדבר אצל לא החזיקו בה מעולם שהרי לא צאו לארץ: ואין הבכור נוטל צראוי. לקמן בפרקין (דף קדג:): **ביסודם אהלים**. כלומר במטלטלין שהיה להם במדבר כגון יתדות שתוקעין בהן אהליהם ושאר מטלטלין שהן מוטלטי

יש נוחלין פרק שמיני בבא בתרא

ובזכות אבי אמותיהן. וכגון שלאצי אמותיהן לא היו צנים כי אס צנות דאס לא כן היו צנים יורשין וא"ת ומי החזיר להן וי"ל כגון שהיו אחים לאצי אמותיהן שהיו להם צנים והחזירום צנים לאצותיהם וחלקו בשוה: **דא** דהוו בני עשרים כו'. בצניהם

אי אמה מונא שלא היו בני עשרים כמו שפירש בקונטרס דבליעת קרח נמי הימה מיד אחר המרגלים א' כמו שהציג מסדר עולם דקתני אחר ציאת מרגלים הימה בליעת קרח ואס לא שסמוך היה מאי קא משמע לן וכן משמע נמי מדאמרי הן גוענו (א) כולנו אצדנו (במדבר יו) ומתרגם הא מייננא קטלית חרצא הא מייננא בליעת ארעא הא מייננא מתו צמותא ששלשה מעשים הללו היו רזופין מדמדכרי לכו אהדדי וקטלת חרצא היינו מעשה מרגלים כדכתיב (שם יד) ויכוס ויכתום וגו' ואין להקשות אמאי הוצרך לומר בזכות אזי אציהן לימא בזכות אציהן ממש דהיינו בני מרגלים וצני המתלוננים עצמן דהאי תנא אמא לאשמועינן דאפילו אותן שלא נטלו מחמת עצמן שלא היו בני כ' כשצאו לארץ ולא נטלו נמי בזכות אצותיהן ממש כגון שמתו במדבר ולא נטלו נמי ע"י חזרה שלא נולדו להן שום בן שהיה בן עשרים אפילו הכי נטלו בזכות אזי אציהן אע"פ שצא להן מחמת מרגלים ומתלוננים וא"ת אמאי לא קאמר הא והא ליוצאי מצרים והא כשהיו אציהן ממש בני מרגלים ומתלוננים בני עשרים כשינאו ממנרים דהיינו מחמת עצמן שלא צא להן מכח מרגלים ומתלוננים והא דקאמר בזכות אזי אציהן שלא היו אצותיהן בני עשרים ביציאת מצרים ובשלמא אי הוה אמר דצניהן

ממש של מרגלים ושל מתלוננים עצמן מיירי הכא שצאו לארץ הוה אחי שפיר דלא הוה מצי למימר הא והא ליוצאי מצרים והא (א) והא דהוו בני עשרים כשינאו דאס כן איך צאו לארץ דצני עשרים כולן מתו במדבר יש לומר דהשתא נמי דאיירי בצני צניהם לא מצי לשנויי הכי דמשמע נמי דצאי הארץ נטלו בזכות עצמן ולא שאצותיהן נחלו והורישו להן: **במתיב** רבה רבי יהודה **אומר בנות צלפחד נשאו ארבעה חלקים שנאמר ויפלו חבלי מנשה עשרה**. וקרא ע"כ לא איירי ביתדות ואהלים אלא בחלוקה וליכא למימר דלמא תלתא אחי דאצא הוו להו דלו לא הוו צרו שום חדוש דהא חלק בזורה לא נטלו וא"כ לא הוה ליה לקרא לאחשוצניהו אלא דבתי אצות גרידא

דפרקיך רב פפא לעיל אי טפלים קא חשיב טובא הוו: **יודע** היה משה שבנות צלפחד יורשות הן. אע"פ שלא נאמרה פרשת נחלה יודע היה משה מטעם דלקמן אס כבן אנו נירש אס כבת תמיצם אמנו: **שנאמר** במחצ"ה מות יומת אבא"א היה יודע באיזו מיתה נהרג. ואס תאמר למה היה מסתפק היה לו לדנוי בחנק דכל מיתה האמורה צתורה סתם חנק ויש לומר דמסברא היה נראה לו שגדון בסקילה כעובד ע"ז דבכל דוכתא (חזוין ה) אמר דדומה שבת לע"ז דהיינו מחלל שבת בפרהסיא לעובד ע"ז ואריך לומר דסבך כרצבן ולא כר"י דאי כר' יהודה דאמר צאלו הן הגשרפין (פנהדרין דף פ:): עד שיודיעוהו צאיו מיתה הוא נהרג דלדריה אמר התם דהוראת שעה הימה (דאס) כן לא ידע משה שדינו במיתה: אילו

ממש של מרגלים ושל מתלוננים עצמן מיירי הכא שצאו לארץ הוה אחי שפיר דלא הוה מצי למימר הא והא ליוצאי מצרים והא (א) והא דהוו בני עשרים כשינאו דאס כן איך צאו לארץ דצני עשרים כולן מתו במדבר יש לומר דהשתא נמי דאיירי בצני צניהם לא מצי לשנויי הכי דמשמע נמי דצאי הארץ נטלו בזכות עצמן ולא שאצותיהן נחלו והורישו להן: **במתיב** רבה רבי יהודה **אומר בנות צלפחד נשאו ארבעה חלקים שנאמר ויפלו חבלי מנשה עשרה**. וקרא ע"כ לא איירי ביתדות ואהלים אלא בחלוקה וליכא למימר דלמא תלתא אחי דאצא הוו להו דלו לא הוו צרו שום חדוש דהא חלק בזורה לא נטלו וא"כ לא הוה ליה לקרא לאחשוצניהו אלא דבתי אצות גרידא דפרקיך רב פפא לעיל אי טפלים קא חשיב טובא הוו: **יודע** היה משה שבנות צלפחד יורשות הן. אע"פ שלא נאמרה פרשת נחלה יודע היה משה מטעם דלקמן אס כבן אנו נירש אס כבת תמיצם אמנו: **שנאמר** במחצ"ה מות יומת אבא"א היה יודע באיזו מיתה נהרג. ואס תאמר למה היה מסתפק היה לו לדנוי בחנק דכל מיתה האמורה צתורה סתם חנק ויש לומר דמסברא היה נראה לו שגדון בסקילה כעובד ע"ז דבכל דוכתא (חזוין ה) אמר דדומה שבת לע"ז דהיינו מחלל שבת בפרהסיא לעובד ע"ז ואריך לומר דסבך כרצבן ולא כר"י דאי כר' יהודה דאמר צאלו הן הגשרפין (פנהדרין דף פ:): עד שיודיעוהו צאיו מיתה הוא נהרג דלדריה אמר התם דהוראת שעה הימה (דאס) כן לא ידע משה שדינו במיתה: אילו

ממש של מרגלים ושל מתלוננים עצמן מיירי הכא שצאו לארץ הוה אחי שפיר דלא הוה מצי למימר הא והא ליוצאי מצרים והא (א) והא דהוו בני עשרים כשינאו דאס כן איך צאו לארץ דצני עשרים כולן מתו במדבר יש לומר דהשתא נמי דאיירי בצני צניהם לא מצי לשנויי הכי דמשמע נמי דצאי הארץ נטלו בזכות עצמן ולא שאצותיהן נחלו והורישו להן: **במתיב** רבה רבי יהודה **אומר בנות צלפחד נשאו ארבעה חלקים שנאמר ויפלו חבלי מנשה עשרה**. וקרא ע"כ לא איירי ביתדות ואהלים אלא בחלוקה וליכא למימר דלמא תלתא אחי דאצא הוו להו דלו לא הוו צרו שום חדוש דהא חלק בזורה לא נטלו וא"כ לא הוה ליה לקרא לאחשוצניהו אלא דבתי אצות גרידא דפרקיך רב פפא לעיל אי טפלים קא חשיב טובא הוו: **יודע** היה משה שבנות צלפחד יורשות הן. אע"פ שלא נאמרה פרשת נחלה יודע היה משה מטעם דלקמן אס כבן אנו נירש אס כבת תמיצם אמנו: **שנאמר** במחצ"ה מות יומת אבא"א היה יודע באיזו מיתה נהרג. ואס תאמר למה היה מסתפק היה לו לדנוי בחנק דכל מיתה האמורה צתורה סתם חנק ויש לומר דמסברא היה נראה לו שגדון בסקילה כעובד ע"ז דבכל דוכתא (חזוין ה) אמר דדומה שבת לע"ז דהיינו מחלל שבת בפרהסיא לעובד ע"ז ואריך לומר דסבך כרצבן ולא כר"י דאי כר' יהודה דאמר צאלו הן הגשרפין (פנהדרין דף פ:): עד שיודיעוהו צאיו מיתה הוא נהרג דלדריה אמר התם דהוראת שעה הימה (דאס) כן לא ידע משה שדינו במיתה: אילו

קומי.

ובזכות אבי אמותיהן. וכגון שלאצי אמותיהן לא היו צנים כי אס צנות דאס לא כן היו צנים יורשין וא"ת ומי החזיר להן וי"ל כגון שהיו אחים לאצי אמותיהן שהיו להם צנים והחזירום צנים לאצותיהם וחלקו בשוה: **דא** דהוו בני עשרים כו'. בצניהם

אי אמה מונא שלא היו בני עשרים כמו שפירש בקונטרס דבליעת קרח נמי הימה מיד אחר המרגלים א' כמו שהציג מסדר עולם דקתני אחר ציאת מרגלים הימה בליעת קרח ואס לא שסמוך היה מאי קא משמע לן וכן משמע נמי מדאמרי הן גוענו (א) כולנו אצדנו (במדבר יו) ומתרגם הא מייננא קטלית חרצא הא מייננא בליעת ארעא הא מייננא מתו צמותא ששלשה מעשים הללו היו רזופין מדמדכרי לכו אהדדי וקטלת חרצא היינו מעשה מרגלים כדכתיב (שם יד) ויכוס ויכתום וגו' ואין להקשות אמאי הוצרך לומר בזכות אזי אציהן לימא בזכות אציהן ממש דהיינו בני מרגלים וצני המתלוננים עצמן דהאי תנא אמא לאשמועינן דאפילו אותן שלא נטלו מחמת עצמן שלא היו בני כ' כשצאו לארץ ולא נטלו נמי בזכות אצותיהן ממש כגון שמתו במדבר ולא נטלו נמי ע"י חזרה שלא נולדו להן שום בן שהיה בן עשרים אפילו הכי נטלו בזכות אזי אציהן אע"פ שצא להן מחמת מרגלים ומתלוננים וא"ת אמאי לא קאמר הא והא ליוצאי מצרים והא כשהיו אציהן ממש בני מרגלים ומתלוננים בני עשרים כשינאו ממנרים דהיינו מחמת עצמן שלא צא להן מכח מרגלים ומתלוננים והא דקאמר בזכות אזי אציהן שלא היו אצותיהן בני עשרים ביציאת מצרים ובשלמא אי הוה אמר דצניהן

ממש של מרגלים ושל מתלוננים עצמן מיירי הכא שצאו לארץ הוה אחי שפיר דלא הוה מצי למימר הא והא ליוצאי מצרים והא (א) והא דהוו בני עשרים כשינאו דאס כן איך צאו לארץ דצני עשרים כולן מתו במדבר יש לומר דהשתא נמי דאיירי בצני צניהם לא מצי לשנויי הכי דמשמע נמי דצאי הארץ נטלו בזכות עצמן ולא שאצותיהן נחלו והורישו להן: **במתיב** רבה רבי יהודה **אומר בנות צלפחד נשאו ארבעה חלקים שנאמר ויפלו חבלי מנשה עשרה**. וקרא ע"כ לא איירי ביתדות ואהלים אלא בחלוקה וליכא למימר דלמא תלתא אחי דאצא הוו להו דלו לא הוו צרו שום חדוש דהא חלק בזורה לא נטלו וא"כ לא הוה ליה לקרא לאחשוצניהו אלא דבתי אצות גרידא דפרקיך רב פפא לעיל אי טפלים קא חשיב טובא הוו: **יודע** היה משה שבנות צלפחד יורשות הן. אע"פ שלא נאמרה פרשת נחלה יודע היה משה מטעם דלקמן אס כבן אנו נירש אס כבת תמיצם אמנו: **שנאמר** במחצ"ה מות יומת אבא"א היה יודע באיזו מיתה נהרג. ואס תאמר למה היה מסתפק היה לו לדנוי בחנק דכל מיתה האמורה צתורה סתם חנק ויש לומר דמסברא היה נראה לו שגדון בסקילה כעובד ע"ז דבכל דוכתא (חזוין ה) אמר דדומה שבת לע"ז דהיינו מחלל שבת בפרהסיא לעובד ע"ז ואריך לומר דסבך כרצבן ולא כר"י דאי כר' יהודה דאמר צאלו הן הגשרפין (פנהדרין דף פ:): עד שיודיעוהו צאיו מיתה הוא נהרג דלדריה אמר התם דהוראת שעה הימה (דאס) כן לא ידע משה שדינו במיתה: אילו

ממש של מרגלים ושל מתלוננים עצמן מיירי הכא שצאו לארץ הוה אחי שפיר דלא הוה מצי למימר הא והא ליוצאי מצרים והא (א) והא דהוו בני עשרים כשינאו דאס כן איך צאו לארץ דצני עשרים כולן מתו במדבר יש לומר דהשתא נמי דאיירי בצני צניהם לא מצי לשנויי הכי דמשמע נמי דצאי הארץ נטלו בזכות עצמן ולא שאצותיהן נחלו והורישו להן: **במתיב** רבה רבי יהודה **אומר בנות צלפחד נשאו ארבעה חלקים שנאמר ויפלו חבלי מנשה עשרה**. וקרא ע"כ לא איירי ביתדות ואהלים אלא בחלוקה וליכא למימר דלמא תלתא אחי דאצא הוו להו דלו לא הוו צרו שום חדוש דהא חלק בזורה לא נטלו וא"כ לא הוה ליה לקרא לאחשוצניהו אלא דבתי אצות גרידא דפרקיך רב פפא לעיל אי טפלים קא חשיב טובא הוו: **יודע** היה משה שבנות צלפחד יורשות הן. אע"פ שלא נאמרה פרשת נחלה יודע היה משה מטעם דלקמן אס כבן אנו נירש אס כבת תמיצם אמנו: **שנאמר** במחצ"ה מות יומת אבא"א היה יודע באיזו מיתה נהרג. ואס תאמר למה היה מסתפק היה לו לדנוי בחנק דכל מיתה האמורה צתורה סתם חנק ויש לומר דמסברא היה נראה לו שגדון בסקילה כעובד ע"ז דבכל דוכתא (חזוין ה) אמר דדומה שבת לע"ז דהיינו מחלל שבת בפרהסיא לעובד ע"ז ואריך לומר דסבך כרצבן ולא כר"י דאי כר' יהודה דאמר צאלו הן הגשרפין (פנהדרין דף פ:): עד שיודיעוהו צאיו מיתה הוא נהרג דלדריה אמר התם דהוראת שעה הימה (דאס) כן לא ידע משה שדינו במיתה: אילו

ממש של מרגלים ושל מתלוננים עצמן מיירי הכא שצאו לארץ הוה אחי שפיר דלא הוה מצי למימר הא והא ליוצאי מצרים והא (א) והא דהוו בני עשרים כשינאו דאס כן איך צאו לארץ דצני עשרים כולן מתו במדבר יש לומר דהשתא נמי דאיירי בצני צניהם לא מצי לשנויי הכי דמשמע נמי דצאי הארץ נטלו בזכות עצמן ולא שאצותיהן נחלו והורישו להן: **במתיב** רבה רבי יהודה **אומר בנות צלפחד נשאו ארבעה חלקים שנאמר ויפלו חבלי מנשה עשרה**. וקרא ע"כ לא איירי ביתדות ואהלים אלא בחלוקה וליכא למימר דלמא תלתא אחי דאצא הוו להו דלו לא הוו צרו שום חדוש דהא חלק בזורה לא נטלו וא"כ לא הוה ליה לקרא לאחשוצניהו אלא דבתי אצות גרידא דפרקיך רב פפא לעיל אי טפלים קא חשיב טובא הוו: **יודע** היה משה שבנות צלפחד יורשות הן. אע"פ שלא נאמרה פרשת נחלה יודע היה משה מטעם דלקמן אס כבן אנו נירש אס כבת תמיצם אמנו: **שנאמר** במחצ"ה מות יומת אבא"א היה יודע באיזו מיתה נהרג. ואס תאמר למה היה מסתפק היה לו לדנוי בחנק דכל מיתה האמורה צתורה סתם חנק ויש לומר דמסברא היה נראה לו שגדון בסקילה כעובד ע"ז דבכל דוכתא (חזוין ה) אמר דדומה שבת לע"ז דהיינו מחלל שבת בפרהסיא לעובד ע"ז ואריך לומר דסבך כרצבן ולא כר"י דאי כר' יהודה דאמר צאלו הן הגשרפין (פנהדרין דף פ:): עד שיודיעוהו צאיו מיתה הוא נהרג דלדריה אמר התם דהוראת שעה הימה (דאס) כן לא ידע משה שדינו במיתה: אילו

ממש של מרגלים ושל מתלוננים עצמן מיירי הכא שצאו לארץ הוה אחי שפיר דלא הוה מצי למימר הא והא ליוצאי מצרים והא (א) והא דהוו בני עשרים כשינאו דאס כן איך צאו לארץ דצני עשרים כולן מתו במדבר יש לומר דהשתא נמי דאיירי בצני צניהם לא מצי לשנויי הכי דמשמע נמי דצאי הארץ נטלו בזכות עצמן ולא שאצותיהן נחלו והורישו להן: **במתיב** רבה רבי יהודה **אומר בנות צלפחד נשאו ארבעה חלקים שנאמר ויפלו חבלי מנשה עשרה**. וקרא ע"כ לא איירי ביתדות ואהלים אלא בחלוקה וליכא למימר דלמא תלתא אחי דאצא הוו להו דלו לא הוו צרו שום חדוש דהא חלק בזורה לא נטלו וא"כ לא הוה ליה לקרא לאחשוצניהו אלא דבתי אצות גרידא דפרקיך רב פפא לעיל אי טפלים קא חשיב טובא הוו: **יודע** היה משה שבנות צלפחד יורשות הן. אע"פ שלא נאמרה פרשת נחלה יודע היה משה מטעם דלקמן אס כבן אנו נירש אס כבת תמיצם אמנו: **שנאמר** במחצ"ה מות יומת אבא"א היה יודע באיזו מיתה נהרג. ואס תאמר למה היה מסתפק היה לו לדנוי בחנק דכל מיתה האמורה צתורה סתם חנק ויש לומר דמסברא היה נראה לו שגדון בסקילה כעובד ע"ז דבכל דוכתא (חזוין ה) אמר דדומה שבת לע"ז דהיינו מחלל שבת בפרהסיא לעובד ע"ז ואריך לומר דסבך כרצבן ולא כר"י דאי כר' יהודה דאמר צאלו הן הגשרפין (פנהדרין דף פ:): עד שיודיעוהו צאיו מיתה הוא נהרג דלדריה אמר התם דהוראת שעה הימה (דאס) כן לא ידע משה שדינו במיתה: אילו

עין משפט ונר מצוה

בב א מיי פ"ג מהל' תולת הלכה א סמג עשין לו טו"ע ח"ת סי' רעת סעיף ג:

רבינו גרשום

לעולם בתי אבות קחשיב. ובידן הוא דלא הוה ליה למיחשב אלא שיתא ואמאי קא חשיב בנות צלפחד משום האי חידוש שנטלו חלק בכורה. אלמא ארץ ישראל מוחזקת היה להם ולא ראויה דאי ראויה הא קי"ל דאין הבכור נוטל בראוי כבמוחזק: למאן דאמר ליוצאי מצרים נתחלקה. נטלו בזכות אציהן: הא דהוו בר עשרים כשבאו לארץ נטלו בשביל עצמן. אבל אי לא הוו עשרים דאכתי טפלים נינהו נטלו בזכות אביהן בתורת נחלה: ביתדות אהלים. שהיה מוחזק בידין מטלטלין שהיו רוצין לקבען לארץ מהן נטלו שני חלקים ולא בגופה של קרקע מפני שראויה היא: ויפלו חבלי מנשה עשרה. דמשמע דבארץ גופה נטלו חלק בכורה:

^[1] א מיי פ"ג מהל' תולת הלכה א סמג עשין לו טו"ע ח"ת סי' רעת סעיף ג:

^[2] א מיי פ"ג מהל' תולת הלכה א סמג עשין לו טו"ע ח"ת סי' רעת סעיף ג: